

Sigitas Geda

Baltoji varnelė

Eilėraščiai

Užmigę žirgeliai

Atnešu rūtos šaką

Dangaus šviesumoj,
Širdies gilumoj
Sudygo dygo
Rūtelės šaka.

Gražiai sudygusią,
Žalią kaip nendrę
Rūtelės šaką
Tau mažai nešu.

Priimk dovaną
Skaisčiausios širdies –
Rūtelių šaką,
Žaliai pražydusią.

Iš po tos šakos
Nepaliauju žiūrėt
Tavo sielos baltai
Mėlynan ežerėlin.

Širdies gilumoj,
Sudygo šaka,

Siūbuoja linguoja
Abiem pusėm langelio...

Vaikai po lelijom

Baltos lelijos
Po langais susivijo.
Po lelijom balčiausiom
Du vaikeliai stovi.

Vienas vaikas baltas,
Kitas vaikas – žalias,
Viens į kitą žiūri,
Žvaigždes klausinėja.

Kas pasėjo bulveles,
Kas pasėjo lelijas?
Kas gi ežerus pasėjo,
Kas pasėjo žmogelius?

Kas gyvena už kalnų,
Kas gyvena danguje?
Kas gyvena po žeme,
Kas gyvena žvaigždėse?

Kur mes eisime šįvakar,

Kur mes eisime rytoj?
Kur mes būsim,
Kai pasensim,
Kur po šimto metų
Būsim?

Trobelės prie jūros

Ant jūros krantų
Dveji gaidžiai gieda:
Žemėj gieda gaidys,
Jūroj – gaigalėlis.

Ant jūros krantų
Daug mažų trobelių,
Sidabro langai,
Auksiniai stogai.

Žmonės krosnis stato,
Kiti – langus deda,
Jūros paukščiai ateina
Geltonom kojom.

Ant kranto sustoję
Ir išsižioję,
Jūros paukščiai raudoni

Visą žemę apžiūri.

O mes sau gulim

Kopų pakraštely, –

Akmenys gieda,

Vandenys verkia,

Jūrų mergos šūkaloja.

Mano broleliai

Kai mes gyvenom

Už jūrų, už marelių,

Už jūrų, už marelių,

Ant devynių kalnelių, –

Margų kurapkėlių

Auksinės plunksnelės,

Ant tų plunksnelių –

Auksakalėliai.

Aukselį kala,

Plunksnas auksuoja,

Žalio paukštelio

Galvą matuoja.

Tinklelį rezga,

Virvelę veja,
O ant tos virvės
Mazgelį mezga.

Ką jūs čia darot,
Mano broleliai?
Nieko nesako,
Tiktai lakioja.

Ant jūrų baltos
Gėlės pražydo,
O mano broliai
Ilgai dainuoja.

Vieversėliai
Žalioj pievelėj
Auga žolelės,
Žolelėj guli
Daug vieversėlių.

Tų vieversėlių
Rudos kojelės,
Rudos kojelės,
Stačios akelės.

Stačios akelės,
Raibas kuodelis,

Rudi sparneliai –
Rudos rankelės.

Visi vieversiai
Rankelėm moja,
Rankelėm moja,
Aukštai lakioja.

O žmonės visi,
Ant kalnų sustoję,
Vieversius gaudo
Ir rėkaloja.

Žalios povės

Vieną rytą atsikėlus,
Pro langelį pažiūrėjus, –
Žalios povės povinėja
Po tėvelio sodą.

Baltos baltos saulės,
Baltos obelėlės,
Nuo tų povių žalumo
Visas sodas pažaliavo.

Artojėliai aria,

Jaučius varinėja,
Šaukia rėkia vaikščiodami,
Žiūrėkit, kas daros!

Du šimtai mergelių
Vieną povę gano,
Supančiotos povių kojos
Žaliaisiais šilkeliais.

Danguje ir žemėj
Povės povinėja,
Skamba aukso karūnėlės
Ant žalių galvelių.

Jūrų veršiukėlis

Vai gražią gražią
Turim žemele:
Devynios jūros,
Devynios marios.

Tarp tų jūrelių
Eglė žydėjo,
Po tas mareles –
Jūrų veršiukėlis.

Išverstaakis
Jūrų veršiukėlis
Akeles varto,
Žuveles gaudo.

Mažos mergelės
Burneles prausia,
Žuvelių šukom
Galvas šukuoja.

Dangaus platumas,
Žolės žalumas,
Į aukštą dangų
Kyla žolelė.

Kopų viršūnėlėm
Žmogeliai vaikšto,
Baltai apsirengę, –
Veršiukėlį gaudys.

Broliai ir saulelės

Kur žalios pievelės,
Girių tankumėlis,
Ten mūsų broliai
Laukelius aria.

O mažos mergelės
Po dangų lekioja,
Paskui visos guli
Rūtų darželėliuos.

Brolužiai aria,
Jaučius varinėja,
Raibi sakalėliai
Po dangų skrajoja.

Po dangų skrajoja,
Dangum lipinėja,
Balčiausios mergelės
Sode gulinėja.

Broliai, broleliai,
Paleiskite jaučius,
Eime paskraidyti
Su žvaigždėm,
Su saulelėm.

Užmigę žirgeliai

Balti vyšnių sodeliai,
Po tom vyšniom žirgeliai,

Daug žirgelių, daug šyvuju
Miega visą vasarėlę.

Nei sninga, nei lyja,
Žirgeliai, žirgeliai...
Po žalius laukelius
Dvi boružės vaikšto.

Geltoniausios gėlės –
Bijūnai siūbuoja,
Devynetas saulių
Varinėja dangų.

Žydri ežerėliai
Ir akmenėliai –
Gana jums miegoti,
Šyvieji žirgeliai.

Ateikit, broleliai,
Pikelkit žirgelius
Ir gėleles,
Ir akmenėlius.

Putinų žydėjimas

Ant kalno putinėlis,
Pakalnėj vandenėlis,
Balti žiedai putino
Man galvelę apkrito.

Aušrelė aušrojo,
Gaideliai giedojo.
Daug mažų oželių
Ant karnelio šoko.

Daug mažų oželių,
Dar daugiau vaikelių,
Su tom rožėm, su lelijom,
Su baltaisiais putinėliais.

Vandenu vandenėliais,
Šaltis šaltinėliais,
Baltaisiais oželiais,
Raudonais gaideliais.

Motule, motule,
Senagalvėle,
Tai gražūs putinėliai,
Tai baltas mūs kaimelis.

Gyvulėlių skraidymas

Visus gyvulėlius
Sunku apsakyti,
Bet kiekvienas moka
Po dangų skraidyti.

Skrenda žiogelis,
Iš linksmumo žalias,
Skrenda avelės
Ir karvytės žalos.

Kiekvienas paukštelis –
Reikia tik girdėti –
Kaip mažas žmogelis
Moka kalbėti.

O jūrų žuvelės
Susėdo ant dugno
Ir giesmeles gieda,
Susikūrę ugnį.

Vaikeliai, vaikeliai,
Greičiau atsibuskit,
Rūtų daržely
Išdygo arkliukas.

Jūrų paukštės

Lydekos, lydekėlės,
Jūrų paukštužėlės,
Ar gera gyventi
Šaltam vandenėly?

Jūrelė žalioji
Be galo, be krašto,
Pasaulio gale
Vanagėlis laksto.

Šaltam vandenėly
Kitokia saulelė,
Kitoks vakarėlis –
Tamsesnio veidelio.

Ant jūros kalnų
Dega šviesios ugnys,
Daug baltų gaidelių
Po vandeniu verkia.

Ant jūros kalnelio
Eglė pražydėjo,
Šviesiam vandeny
Vėžiai auksu dega.

Per vasarą žalias,
Papilkėjęs žiemą,
Po jūreles braido
Jautelis šemas.

Vėžys ir miežiai

Prie ežero pūdymas,
Pūdy mėlyje – miežiai,
Vieną rytą atsikėlus, –
Vėžys varpas skaičiuoja.

Vėžys varpas skaičiuoja,
Lydys šiaudus greboja,
Du ešeriai kerta,
O kuoja – matuoja.

Eikš, vėželi,
Eikš, vėželi! –
Jis į ežerą ropoja.
Eikš greičiau pas mus, rėply,
Arba ežerą padegsim.

Ežerą padegsim,
Vėžius išgraibysim,
Lydekomis arsim,

Ešeriais akėsim.

Kur stipresnės žuvys –
Su vaikais galynėsis.

Pirmas pavasarėlis

Debesėliai, vėjas,
Didelis dangus.
Atsiveda skruzdėlės
Savo vaikelius.

Gyvuliai, paukšteliai –
Mirguliuoja kelias –
Visi su rankelėm,
Visi su sparneliais.

Žmonės, peteliškės,
Baltos lelijėlės
Jau pasikėlė,
Jau pasikėlė.

Skrenda, lekia –
Pro žemės kampus
Paukščiai iškišo
Raudonus snapus.

Tėvas, motutė
Skrist pasileido,
Gaidys skiauterėtas
Prie motulės veido.

Pavasarinis ganymas

Maži gyvulėliai
Gražiai sugyvena,
Bliaudami bėgioja
Po žalią pievelę.

Balti veršiukėliai,
Avelės, ožkeliai
Gražiai vaikštinėja
Raudonais pulkeliais.

Karvytės lekioja,
Akeles kraipinėja,
Lyg būtų ne žemės –
Dangaus padarėliai.

Aukštybėm paplukęs
Dangus mėlynuoja,
Iš tolimo krašto
Parskrenda žąselė.

Rūtelės sudygo –
Penkios šešios šakos,
Ten piemenys guli
Su baltom piemenėm.

Visas kaimas laksto –
Ką dabar darysi!
Maži piemenėliai
Botagėliais pliaukši.

Nušovė žvirblelį

Išėjo broliai
Į mišką, į girelę,
Nušovė broleliai
Mažą žvirblelį.

Aštuoni broliai
Žvirblelį nešė,
Devintas brolelis
Gailiai raudojo.

Medeliai drebėjo,
Kalnai atsidarė,
Priverkė brolis
Tris ežerus.

Vienam ežere
Antelės plauko,
Antrajam – gulbė
Ir gulbinėlis.

Trečiam ežere
Lelijos žydi,
Išdygo rožė
Lig debesėlių.

Žirgai ir lakštuolės

Kai mažas buvau,
Ūkanotą rytą
Šyvus žirgelius
Miškais varinėjau.

Žiūriu – iš trobelių
Lenda motinėls,
Rankelėm mojuoja
Balti tėvužėliai.

Šaukia mergelės:
Kelkitės greičiau,
Jau visi bernėliai
Karveles gano!

Aprėngė supuolę
Mažus vaikeliu:
Lai bėga visi
Žąselių ganyti!

Ginkite greičiau
Palšą jautelį
Ten, kur žydi obelys
Raudonais žiedais.

Baltuos beržynėliuos
Didelės lakštuolės,
Gražiai lakštuodamos,
Padės mums ganyti.

Sesės ir jauteliai

Atėjus pavasariui,
Labai gražu būna:
Avys bliana, šunys loja,
Vaikas laksto giedodamas.

Ant aukštų kalnelių
Baltos ievos žydi,
Stovi sesė prieš seselę,
Stovėdamos gieda.

O visas kaimas
Pilnas bijūnų,
Visos mažos mergelės
Skambina kanklelėm.

Rainos bitės lekia
Į grikių dirvelę,
Nebijokite, vaikeliai, –
Bitės grikių nesuėda.

Ginkite gyvulėlius, –
Ten bus geras ganymėlis,
Kur pražydo dobilas,
Vidury – upelė.

Tai gražu žiūrėti
Į dvylą jautelį:
Maurodamas, būbaudamas
Vandenėlio ieško.

Paukštis be vardo

Visi maži vaikai
Moka žaidimėlių,
Prie ežero guli
Ant baltų drobėlių.

Pilnas ežeras žuvų,
Žvaigždynų, saulelių,
Plaukia tėvas,
Plaukia motė
Vandenu vandenėliais.

Žalioja rugiai.
Žiūrėkit, vaikeliai,
Atskrenda į žemę
Keisti gyvulėliai.

Vaikščioja po lauką,
Spindi žolėje,
Nardo vandenėliuos,
Rėkia danguje.

Šviesioji dienele,
Sustojo saulele,
Ateina ateina
Paukštelis be vardo.

Rudens naktis

Gyvenime būna

Labai šviesios naktys:

Ligi ryto siūbuoja

Naktelės žiedai.

Nakties žiedai

Dangaus pakraščiais –

Skiauterių baltų

Pilna lingavimo!

Kada paliausi,

Širdele mano,

Linguo linguoti

Naktelės žiedais?

Pjaučiau, pripjaučiau

Baltų žiedų,

Kuomet pasiilgstu

Skaistaus šviesumo.

Šviesiu, šviesuosiu,

Savo širdele,

Laukiniais žiedais

Palei tavo kojas.

Baltas Niekas, rugiagėlių pėdas

Baltojo Niekio dainelė

Aš esu Niekas,
Baltas berniukas,
Ne, ne berniukas,
O kamuoliukas.

Aš esu Niekas,
Povo plunksnelė.
Ne, ne plunksnelė,
Beržo šakelė.

Aš esu Niekas,
Vėjų mergele!
Tu ne mergelė,
O balandėlė.

Kokia raudona
Tavo sermėgėlė!

Šermukšnio uogelių,
Smėlėtų kriauklelių
Pasiuvo motulė
Man sermėgėlę!

O aš virš saulelės,
Ties papartėliu,
Guliu ir stoviu,
Kalbu ir tyliau.

Neguliu ir nestoviu,
Nešneku, netyliu,
Nieko nemoliu,
Bet visus myliu.

Nieko nedarau,
Bet viską darau:
Žuvelių būrius
Į jūras varau.

Ne, nevarau.

Vaikelius aprengęs,
Paukščius suskaitau,
Žalią rūtos šaką
Siūbuojant matau.

O kartais regiu –
Vakarėlis ateina!
Bėgu degt žvaigždelių
Sidabro kalneliais!

Ten mano tėvelis,
Ten mano motulė,
Baltasai sakalėlis,
Jūrota gegulė.

Ne, pasakyti
Aš nieko negaliu,
Aš mažas Niekelis,
Aš jau tyliu.

Taip... Ne...
Taip... Ne...
Taip.

Niekas aiškina vaikams, kas yra degtukas

Degtukas yra toksai dėdė,
Kuris visiems reikalingas,
Tiktai ne mažiausiajam vaikui,
Tiktai ne mažam vaikeliui.

O kam reikalingas vaikelis?
O kam reikalingas degtukas?

Degtukas sykį pražys
Raudonais liepsnų žiedais,

Iš degtuko išeis ugnis.

Raudona galva,
Anglies uodega,
Saulėtos kojos,
Liežuvis žaibuoja.

O kas išeis iš vaikelio?

Žmogus, ak žmogus!
Balta skrybėlė,
O už jos – gėlė,
Ant delno žiogas,
Kadrilį bešokąs!

O ko jisai juokias,
O ko jisai juokias?
Kiauroj jo kišenėj
Gyvena degtukas.

Niekas kalba žiogo balsu

Andai sutemo,
Ir buvo tamsu,
Tuomet Niekas tarė
Žiogo balsu:

Eime paklaudyti –
Sutemos gieda,
Mažas žmogau,
Ar girdi bulvės žiedą?

Dar Niekas tarė:
Gandras yra
Dangaus baltumo,
Dangaus baltumo,
Žemės juodumo.

O kartais rausvas,
Lyg kažkada
Nuplaktas buvo
Žydinčia radasta.

Afrikon jis skrenda –
Viršum piramidės,
Gerai dar, kad grįžta
Nepasiklydęs...

Ak, radasta!
Skaisti radastėlė,
Po langeliu supas,
Visa rausvutėlė!

Pupa kaip medis

Kas yra žvaigždė,
Aš negalėčiau pasakyti.
Rugpjūčio naktį –
Danguje matyti.

Kas yra krosnis –
Aš irgi nežinau.
Vaikeli, tokiam daiktui
Per trumpai gyvenau.

Užtat sidabro pupą
Aš pats auginau.

Ar ji auksinė,
Ar sidabrinė?
Kur jos šaknys,
O kur viršūnė?

Štiš! Mano pupą
Laužyti nori
Višta palaidūnė.

Niekas rašo laišką senolei

Kartą senolė
Daržą ravėjo,
Saulė skaistuelė
Iš dangaus žiūrėjo.

Niekas nusidrožė
Suodiną pagaikštį
Ir senolei laišką
Nutarė pabaigti.

Ką jisai rašė
Šitam laiške?
Mėlynos uogelės
Noksta miškuose.

O vaikai gano
Sidabro avis,
Ežere gyvena
Pelekà žuvis.

Paupiu einant,
Man buvo baisu:
Kažkas ten kalbėjo
Paukščio balsu...
Senolėle mano,
O šitą laiškėlį
Prašysiu nunešti
Vėjo paukštelį...

Niekas sutinka jūrų asilėlių

Vieną rytelį
Anksti atsikėlęs,
Niekas žiūri – eina
Jūrų asilėlis.

Jūrų asilėlis
Būna labai baltas,
Ausys kaip lelijos
Ir šiek tiek įskeltos.

Asile, asile,
Ko tu čia atėjai?
Ko tu čia vaikštai
Ir vilkų nebijai?

Ko po smėlį braidai,
Ko tu čia šelioji?
Galvą užvertęs,
Kam ją vartalioji?

Čia šaltieji kraštai,
Ne tavo tėvynė,
Čia saulelė teka
Balta sidabrinė.

Po dideliu kalnu
Sinavadas siūbuoja,
Ant milžino delno
Vanduo mėlynuoja...

Asilas atsakė:
Nieke, Niekeli,
Naktį išlipau aš
Iš tavo knygelės.

Iš tavo knygelės,
Baltos pasakėlės,
Tegu gena atgal
Vaikas atsikėlęs.

Žinia, esu kaltas,
Išdykęs, nerimtas,

O mano nameliai –
Puslapis dešimtas.

Žmonės atranda Baltojo Nieko avinėlį

Nieko broliai arė
Rudenio žemele
Ir atrado avinėlį
Užriestais rageliais.

Avinėli mažas,
Baltas sidabrini,
Ką tu mums kalbėsi,
Stačias stovėdamas?

Čia yra dangus,
Čia yra žemė,
Čia yra žuvis –
Vandeny gyvena.

Čia yra vyšnia –
Ji uogas nokina,
Čia yra motina –
Ji vaikus augina.

Čia yra jautis –
Jis vaikšto po pievą.
Jūs esate žmonės,
Kur užmiršo Dievą.

Kai namo pareisit,
Kai laukus suarsit,
Gal kokį gurbelį
Jūs ir man sukalsit.

Vasarą po žemę
Klaidžiojau truputį,
O dabar norėčiau
Arčiau vaikų būti.

Pauščių ir gyvulių viešnagė pas Nieką

Niekas sukalė stalelį,
Bus kur valgį pasidėt.
Bėkit, bėkite, vaikeliai,
Nieko stalo pažiūrėt.

Stalo kojos iš kriauklyčių,
O galvelė iš plunksnyčių,
Stalo akys iš jurginų,
Stalo ausys – pinavijų.

Tai gražus stalelis,
Tai smagus bernelis!

Sėdi Niekas prie stalelio,
Ką jis veikia?
Ką jis daro?

Niekas tyli,
Nedainuoja.
Niekas svetelius skaičiuoja.

Jau atėjo asilėlis,
Balto Nieko
Avinėlis.

Jau gaidelis atplasnojo,
Jūrų gervė mėlynoji.
Reikia pastatyt ąsotį,
Nes šita viešnia besotė.

Atplazdeno vyturys –
Neįlenda pro duris.

Niekas sukalė stalelį –
Yr kur valgį pasidėt,
O svečius priimt, vaikeliai,
Mes turėsime padėt.

Taigi eik prie vieversių,
Jonai, tu prie didesnių,
O Magdelė ir Marikė
Lai abi kaip gervės krykia.

Tai gražus stalelis,
Tai smagi viešnagė!

Niekas išvysta vėjų papartį

Saulei patekėjus,
Niekas ėjo arti,
Ir išvydo Niekas
Vėjuotą papartį.

Vėjuotą papartį,
Vėjo papartėlį.

Vėjo lapai,
Vėjo ir žiedai,
Vėjo šaknys,
Vėjo ir stiebai.

Vėjyje siūbuoja
Vėjo papartys!

Paparčio neskynęs,
Paparčio nelietęs,
Iš visų miestelių
Vaikus susikvietęs,

Ragino žiūrėt,
Ragino žiūrėt.

Ak, kaip jis siūbuoja,
Ak, kaip jis žydruoja,
Ak, kaip jis baltuoja!
Skamba
Skambaluoja
Vėjų papartėlis,
Vėjo papartys!

O po tais paparčiais
Tėviškėlė miega,
Tėviškėlė mano
Baltesnė už sniegą.

Eikime ratelio,
Vaikai, aplink Nieką,
Aplink baltą žalią
Papartėlio sniegą.

Paparčio sniegeli,
Sniegą papar-či-o!

Niekas gano savuosius žirgelius

Turi Niekas kumelaičių,
Baltųjų žirgelių,
Turi Niekas visą bandą
Bėrųjų, šyvųjų.

Ten, po jūras mėlynas,
Jas Niekelis gano,
Jūrelių dugnu
Namo parsivaro.

Kumelaitės, kumelaitės,
Sparnuolėlės mano,
Tegul Niekas po mūs langu
Šiandien jus pagano.

Į mūs miestą, į miestelį
Tegul atsivaro,
Tegul bėrosios žirgelės
Pinavijas ėda.

Baltos baltos kumelaitės,
Baltesni sparneliai,
Pinavijomis išklotas
Jūrelių dugnelis.

Nieko vaike, Nieko vaike,
Mažas piemenėli,
Tu paklok bėroms žirgelėms
Minkštą patalėlį.

Žirgelio prašymas

Žirgeli, žirgeli,
Ėsk jūros žolelę,
Žirgeli, žirgeli,
Pažadink saulelę.

Pažadink saulelę
Iš vasaros jūrų,
Žiūrėk, kaip ten žalia,
Už lango, už durų,

Kur žvaigždės sužibę,
Kur jūros žirgai
Iš marių žolelę
Skabnoja ilgai.

Žydraisiais žiedeliais
Tos žolės žydės,
Ilgumas šiaudelio,
Didumas žvaigždės!

Baltosios žvaigždėlės
Širdis atsiskleis...
Keliauja žirgelis
Sau jūrų keliais.

Keliauja žirgelis
Ir skabo žvaigždes...
Žilumas žirgelio!
Jis augs ir didės.

O šiaude, šiaudeli,
O žiede žvaigždės!

Stebuklas, kurį patyrė Niekas, pasigavęs žirgelį

Rūgšteliavo Niekelis,
Žemuogiavo Niekelis
Ir pamatė, kaip bėga
Baltas vėjo žirgelis.

Pasigavęs žirgelį,
Pasidėjo ant delno,
Ėmė prunkšti žirgelis.

Lelijėlė ant kalno
Greit sukrovė žiedelį
Ir siūbuoja, siūbuoja...

Toj lelijoj – jūrelė
Mėlynai mėlynuoja.
Per jūrelę mergelė
Atplaukia, atpūškuoja...

Niekas kelia rankelę –
Lelijėlė nulinksta.
Jos žiedelis nuvysta,
Ima verkti mergelė.

Niekas regi – atbėga
Lygiom pievom zuikelis.
Nieke, sako, vaikeli,
Kam tu gaudai žirgelį?

Jeigu skriausi žirgelį,
Tai prikelsi brolelį,
Kurs po gubomis miega,
Baltėlesnis už sniegą.

Baltėlesnis už sniegą,
Didėlesnis už Nieką...

Niekas grumiasi su tolimosios žvaigždės graibštukais

„Kas čia beldžia į langelį –
Gal kokia svarbi žinia? –
Klausia Niekas. – Ei, vaikeliai,
Kam jūs žadinat mane?“

Niekas žiūri – žemė dega!
Kiemo vartai atkelti.
Daug raibų gaidelių lekia,
Gurbe rėkauja kiti.

Tai graibštukai, palaidūnai,
Atsibastė nuo žvaigždės
Ir paplūdo po miestelį –
Va, jau lenda iš pirties.

Keturi su obuoliais,
Keturi su grambuoliais,
Šeštas ritina patranką,
O ant kalno dūmais trenkia!

Kas tik gyvas, išlekiojo,
Gyvulėliai paslėpti.
Po jūrelėm, po plačiojom
Žąsinų sparnai balti...

Niekas, dilgėlę pagriebęs,
Greit sutrynė su siera,
Dar cinamono pridėjo...
Gaila, druskos nebėra!

Vis arčiau, arčiau siaubūnai...
Niekas butelį giros
Susipylė sau ant kūno
Ir užlipo ant tvoros.

Grambuoliai nuo dilgėlių
Ėmė lėkt prie obuolių,
O graibštukai prie tvoros
Greit išgriuvo nuo giros.

Du gaidžiai galų gale
Juos pribaigia plunksnele,
Žąsinėlis pranašus
Sunešė trobon visus.

Ant suoloelio susodino
Ir roželėm padabino...

Niekas kariauja dėl avinėlio ir jūrų žolės

Kai tamsi dienele

Būna –

Nei žvėrelio,

Nei žmogaus.

Niekas, rūbais geležiniais

Apsirengęs, eis kariaut!

Aukso diržą pasijuosęs,

Su žvaigždžių kalaviju

Niekas eina...

O bedugnės

Iš liepsnojančių gijų!

Jūrų skraistėm apsisupęs,

Dauželiojas vandeny

Penkiaburnis

Šešialūpis,

O liežuviai –

Devyni...

Niekas kirs kalaviju –

Pasipils siera iš jų.

Niekas išvaduos saulelę,

Jūrų žydinčių roželę,
Papartėlį,
Avinėlį,
Sesėms – tylų vakarėlį.
Spindinčiasias žoleles.

Paskui atsisės ant smėlių
Ir kardelį nusijuos,
Šaltas jūrų vandenėlis
Nuo jo balso mėlynuos.

Penkiaburnio Šešialūpio mirtis

Penkiaburnis Šešialūpis
Ėjo rytą gert prie upės
Ir pamatė Nieką.

Ak, iš Nieko
Neliks nieko!

Mažą mūsų Nieką
Žaibuodamas pliekia.

Kanda kanda – nejkanda.
Muša muša – neužmuša.

Vandenin įkišo,
Manė, gal nuskęs.

Niekas juokias.

Vaike, vaike,
Klausia slibinas,
Tu – kas toksai esi?

Aš mažas Niekelis,
Žemuogių bernelis.
Žemė, kur yra,
Saulė, kur nėra,
Vanduo, kuris buvo,
Dangus, kur pražuvo...

Šešialūpis išsigando.
Pūkšt papūkšt
Nuo marių kranto.

Pats nusiskandino,
Pats nusigramzdino!

Vieversėli žalias,
Štai koksai jo galas,
Kam vaikelius gąsdino,
Už langelio brazdino!

Šokim ir dainuokim,
Ir delnais paplokim,
Mažąjį Niekelį
Šluotomis vėdrynų
Gražiai vainikuokim...

Stebuklai, kuriuos Niekas išvydo jūrų smėly

Sėdi Niekas prie jūros,
O nendrelė siūbuoja.

Ir išeina iš jūros
Dešimt marių žuvelių –
Paklausyti dainelių,
Paridenti žiedelių,
Susipinti kaselių.

Ak, gražumas žuvelių!

Devyni darželėliai
Palei jūras užtvirta,
Jūrų smėlyje žydi
Sidabrinė rūtelė.

Sidabrinė rūtelė
Tai gražiai išlapojo,

Jau pavasario vardas,
Grįžo broliai iš girių.

Broliai grįžo iš girių.
Nubalnoti žirgeliai,
Nubalnoti žirgeliai
Ėda marių roželę.

Tai gražiai pražydėjo
Marių baltosios rožės,
Prisiskynę roželių,
Sesės šluoja kiemelį.

Sesės šluoja kiemelį.
Šveičia baltąjį skobnį.
Už to skobnio susėdę,
Skaito broliai knygelę.

Baltą mėnesio knygą,
Žemės knygą auksinę,
Kur jūrelė ir smėlis
Raudonai užrašyta.

Ką padarė Geležonas

Ten, kur stūkso aukštas miestas,
Stovi fabrikas geltonas.
Tiltais devyniais apriestas,
Plauko upėj Geležonas.

Geležonas gan smagus –
Eina žaisti pas vaikus.

Žaidė, žaidė, kol pavargo,
Kol įsigeidė ledų.
Gavo pusrublį iš sargo
Geležonas dovanų.

Prisikirs dabar ledų!

Valgė, valgė, kol susirgo,
Kol akelėse sumirgo.
Negerai, ak, negerai,
Nepagydo daktarai!

Skruzdėlytė sužinojo
Apie gresiantį pavojų,
Lenda iš po akmenų,
Neša vaistų, dovanų.

Gal širdažolių švelniausių,
Lauko mėlynų žiedų –
Neša gėrimo skaniausio
Geležonui dovanų.

Skruzdėlytė ta mažytė
Balto Niekio pasiūsta,
Jo jauniausioji dukrytė,
Čia raudona, čia ruda.

Žonas skruzdėlę pamatė,
Ėmė šaukt:
Oi, oi, gyvatė!
Griebė ją ir greit įbruko
Į dėžutę tarp degtukų.

Skruzdėlytė sudejavo
Ir išpylė vaistus savo.
Ak dėžutė, ak žydra,
Kuo alsuoti nebėra!

Ir pajuto mūsų Niekas,
Kad dukrelės jam nelieka,
Ir suskaudo Niekui širdį,
Ir pradėjo Niekas mirti.

Mirė Niekas, o kartu
Pynės mėlynos žiedų,
Mirė upė ir dangus,
Lauką ariantis žmogus.

Gal jau saulės užtemimas,
Gal juodos žvaigždės lėkimas?
Nieko žemėj nebėra,
Vien tik siautėja audra.

Ūžė audros kaip pasiutę
Ir lakštingalą mažutę
Jos pažadino tuomet
Seno sodo tankmėje.

Lakštingėlė užgiedojo,
Ir baisi audra apstojo.
Antrą sykį užgiedojo –
Baltas Niekas atsistojo.
Trečią sykį užgiedos,
Ir nebus jokios bėdos.

Skruzdėlytė atsikels,
Geležonas gailiai verks.
Ak, pažvelk! Galų gale

Gydo Žoną skruzdėlė!

Jau visi laukai žaliuoja,
Niekas girion išvažiuoja,
Ir žaliai rankas iškėlęs
Žydi marių žilvitėlis.

Niekas mokosi ganyti gyvulius

Išleido močiutė
Niekelį ganyt.
Eik, eik, mažuolėli,
Gyvulius išvaryk!

Jau išginė Niekas
Galvijėlių šimtus,
Mauroja bauboja
Jie po žemės kraštus.

Išsilakstė. Nė vieno
Neliko bandoj.
Kas bus dabar, Nieke,
Vaikeli, oi oi!

Pradėjo Niekelis
Jautelių ieškot:

Čia lapė, čia zuikelis,
Čia dar žvėris kažkoks.

Pririnko į būrį
Jis girios ožkų
Ir briedžių didžiulių,
Liūtelių ir meškų.

Į kaimą juos gena,
Suplukęs visai,
Skardena, dudena
Negirdėti jų balsai.

Išbėgo močiutė
Ir krito negyva,
Ir kas tiktai gyvas,
Tam sukasi galva.

Ir niekas nenori
Gyvulių tų paimt...
Oi, oi, tau, Niekeli,
Ganyti reiks peržiem!

Niekas uogauja

Rinko Niekas uogeles,
Mėlynąsias uogeles,
Niekas – varganas vaikelis –
Miškely uogavo.

Vai tai gražios uogelės,
Mažos žemės mergelės,
Kas šakelė – balandėlė,
Kas uogelė – saulelė.

Balandėlė burkuoja,
O mergelė dainuoja,
Mėlynumas uogelių
Nuo mergelių balselių.

Bėgo zuikis pro šalį
Ir išgirdo daineles,
Beklausydamas dainelių,
Išlaužiojo uogeles.

To zuikelio verkimai,
Sraujų upių bėgimai,
Leliūmai, ar žinai, –
Šiandien verksim amžinai.

Niekas gano kiauleles

Ganė Niekas kiauleles,
O kiaulelės jo neklauso,
Tai nubėgo jis į girią
Paieškot žabelio sauso.

Tos kiaulelės nemiegojo,
Po karklynus išlekiojo,
Ką dabar daryt,
Ką dabar daryt?

Kas, vyreliai, jam padės
Kiauleles suvarinėt,
Kas atneštų jam rykštelę,
Tam mažam, smalsiam berneliui?

Kaip namo jisai pareis
Pas tėvelį Mėnesėlį,
Pas močiutę Saulužėlę,
Pas šviesiąsias seseles,
Žydrakases žvaigždeles?
Bėkim, bėkim, paskubėkim,
Kiauleles ganyt padėkim
Baltajam Niekeliui,
Riešuto žiedeliui.

Riešutėliai išnoks,
Tik Niekelis nežinos,
Kur bus pabaigėlė,
Dainelės viršūnėlė.

Čia bus pabaigėlė,
Dainelės viršūnėlė!

Čia žydi medelis
Devyniais žiedeliais.

Jei kas medį nulauš,
Tą pelytė apgrauš!

Baltoji varnelė

Laiškų namelis

Aplinkui toks baltas sniegelis,
Sniegelyje stovi namelis,
Toks mėlynas namo stogelis,
Namelyje guli laiškelis,
Kurį tau, vaikelį, siunčiu.

Siunčiu tau mažytį laiškėlį,
Laiškelyje pilna raidelių,
Iš jų pasidaro žodeliai,
Žodelių žodelis – dainelė,
Dainelių dainelė – giesmelė,
Kurį tau, vaikelį, siunčiu.

Iš kur atsiranda tie žodžiai?
Iš sniego, iš girios, iš upės,
Iš girių nakties baltarūbės,
Iš Nemuno, kurs įsisupęs
Linguoja link marių plačių.

Iš kur atsiranda tos marios,
Iš kur tie penki nemunėliai,
Iš kur nemunėlių pasaulis,
Iš kur girių samanų sausos –

Balkšvoji skara ant pečių?

Tu viską surasi laiškely,
Melsvajame laiško namely,
Padangėje, žemėj, sniegely...
Anksčiau atsibuski, vaikelį, –
Tau margąjį laišką siunčiu.

Dar vienas pavasarėlis

Sakalėli margas,
Žirgeli šyvasai,
Atsibudo žmonės, dilgės,
Augalai ir dvasios.

Labai labai baltos,
Išlėkę iš tvartų,
Visos kumelaitės
Auselėmis karmo.

Kumelaitės baltos,
Baltiesni sparneliai,
O aplinkui erdvių erdvės,
Žalumų žalumai.

Sužaliavo tulpės,
Akmenys, saulelė,
Pumpuruoja senos klumpės,
Drožiamos senelio.

Pastovėk, saulele,
Gelta ir raudona,
Skrenda lekia vanagėlis,
Sparnai vėdaluoja.

Danguje žydruoja
Baltos karalijos,
Žemės vėjyje siūbuoja
Rūtos ir lelijos.

Juodojo garnio vasara

Juodas garnys
Žemyn nusileido,
Ilgus sparnus
Vasarėlėn skleisdamas!

Ateik, garneli,
Melsvais ajerais
Tegul tavo kojos
Dabar pasidžiaugia.

Juodo garnio
Kojoms einančioms
Yra kur švytėti
Vasaros pasauly!

Ajerų širdimis
Iš po vandenu
Spindinčio veido
Balton vasarėlėn, –

Su mano motinos
Veidu šviesiu
Juodo garnio
Galva spindėjo!

Ūla – žalioji upė

Kai mažas buvau,
Margą lašišaitę
Prie Ūlos upės
Pagauti norėjau.

Marga lašišaitė!
Kokia graži buvo!
Bet kur ji prapuolė,
Kur jinai pražuvo?

Nėra lašišaitės,
Nėra manęs mažo,
Tau nešu, vaikeli,
Tą pasaulį gražų.

Pilną lašišaičių,
Žalsvų lydekaičių,
Tarp jų karosėlis,
Sparnelius iškėlęs!

Gelsvas karosėlis!
Tai patsai gražumas,
Kai pavasarėlis
Žalias tarsi dūmas
Apima mūs pievas,
Ežerus, upes...

Braidžiokim, kol niekas
Mūs nepasiges,
Kol nešauks namolei
Tėvas nei mama...

Tai žemelė mūsų –
Ūlos žaluma!

Riešutai palei Nerį

Su mažu vaikeliu
Kartą vaikštinėjau,
Riešutus pražydusius
Prie Neries regėjau!

Riešute, riešute,
Kas tai per žiedelis,
Mažutėlis, rausvas
Lazdyno spurgelis!

Šitokio rausvumo
Niekur nemačiau,
Lazdyn, lazdynėli,
Tu žydėk lėčiau!

Pažiūrėk, vaikeli,
Kas jo per mažumas,
Kas jo per gražumas,
Kas jo per lėtumas!

Žydi, žydi, žydi,
Sukraus riešutėlių,
Rudą riešutėlių,
Baltą branduolėlių.

Riešute, riešute,
Tik žydėk lėčiau,
Šitokio rausvumo
Niekad nemačiau.

Su mažu vaikeliu
Tąsyk vaikštinėjau,
Riešutų žydėjimą
Prie Neries regėjau.

Ežero salelėj

Išnoks riešutėliai
Ežero salelėj,
Tai bus smagumo
Mažosioms mergelėms!

Mažosios mergelės
Pakrante atbėga,
Mergelių veideliai
Iš marelių sniego.

Skina riešutėlį
Ir šermukšnio uogas...
Man labai patinka
Mažų vaikų juokas.

Ir aš toks buvau,
Plaukioti mokėjau,
Ant baltų drobelių
Pakrašty gulėjau.

Atmenu, kaip plaukė
Gelsvas karosėlis,
Maži karosiukai,
Penkios karosienės!

Atmenu, jendrelė
Siūbavo, siūbavo,
Vandenėlį žalią
Vaikai teliūskavo.

Jau kiti vaikeliai
Riešutėlius renka,
Man į juos žiūrėti
Smagumo užtenka.

Naktis bulvelėms žydint

Šėmas jaučiukėlis,
Kur po jūras braidė,
Rudas vanagėlis,
Kur po dangų skraidė, –

Jau visai ne tie,
Jau visai ne tie!

Ką sakai, dienele,
Ką kalbi, naktie?

Ar tikrai ne tie,
Ar tikrai ne tie?

Prabėgo, vaikeli,
Penketas metelių,
Jau ir tu ne tas,
Jau visai ne tas.

Aš tave vedžiojau
Žibuoklėlių skinti,
Mokiau, kaip svogūno
Kaseles supinti.

Atmeni tą naktį,
Kai bulvelės žydi:
Balta, melsva, žydra,
Ir dangus matyti!

Juodoji žemelė!
Kokia jos širdelė!
Iš kur viskas imas...

Vabalų skridimas
Raudonais sparneliais...

Kas per apskritimas
Obuolio galvelės!

Daina apie jūros arkliuką

Baltas melšvas arkliukas
Atkeliavo iš jūrų,
Baltas melšvas arkliukas
Stovi naktį už durų.
Baltas melšvas arkliukas,
Lūpos pilnos žolės,
Baltas melšvas arkliukas
Visą naktį tylės.
Baltas melšvas arkliukas,
O galvelė žydra,
Baltas melšvas arkliukas –
Kito tokio nėra.
Baltas melšvas arkliukas, –
Niekad tokio nebus, –
Atkeliavo iš jūrų
Pro sidabro lapus.
Baltas melšvas arkliukas
Iš dangaus ar kriauklės,

Baltas melsvas arkliukas
Visą naktį tylės.

Baltas melsvas arkliukas
Glaudžia lūpas švelnias,
Baltas melsvas arkliukas
Pasiilgo manęs.

Baltas melsvas arkliukas,
Baltas melsvas,
Baltas...

Šimtas jūros arkliukų

Šimtas jūros arkliukų
Lekia be atvangos,
Šimtas jūros arkliukų...
Nebijok, nebijok.
Šimtas jūros arkliukų,
Šimtas vienas smėly,
O aplinkui jų snukiai,
Karčiai jų dideli,
Kojos, dantys ir akys,
Šimtas kojų šėmų,
Šimtas jūros arkliukų –
Be manęs, be namų.
Šimtą jūros arkliukų
Pirmą kartą matau,

Šimtą jūros arkliukų
Smėlyje suradau,
Šimtas pirmas arkliukas
Būsiu aš arba tu,
Šimtas jūros arkliukų,
Šimtas marių baltų.
Šimtas antro arkliuko
Nerandu, nerandu.
Būk tu antras arkliukas,
Būk žirgelė širma,
Už pečių jūros ūkas,
Už pečių melsvuma,
Šimtas jūros arkliukų,
Šimtas antras...
Žiema.

Pingvinų pavasaris

Toli, Antarktidoj,
Du pingvinai stovi,
Du balti pingvinai,
Kokia įvairovė!
Du pingvinai stovi,
Abu nepanašūs,
Aplink jūrų srovės
Vandenį tik neša!

Stovi sau pingvinai,
Nieko negalvoja,
Du balti pingvinai,
Abudu dvikojai.
Stovi du pingvinai
Ir galvos nekrapšto,
Du balti pingvinai
Ant pasaulio krašto.
Stovi du pingvinai,
Siaučia jūrų srovės,
O ir aš norėčiau
Tokios įvairovės:
Žiūrėti į dangų,
Žiūrėti į sniegą,
Žiūrėti į jūrą,
Kas dugnely miega...
Mums tiktai taip rodos,
Jie visai nestovi,
Labai daug galvoja,
Dar daugiau sapnuoja...
Šit kokie pingvinai,
Pasaulio kaimynai!

Pingvinų dainelė

Du maži balti pingvinai
Vakar išlėkė iš jūrų,
Du maži balti pingvinai
Pamažu link mūsų juda.
Du maži balti pingvinai,
O galvelės juodai baltos,
Du maži balti pingvinai,
O aplinkui marios šaltos.
Du maži balti pingvinai
Pamažu link mūsų lekia,
Du maži balti pingvinai,
Dvi apvalios šaltos akys.
Du maži balti pingvinai
Danguje kaip perlai švyti,
Du maži balti pingvinai,
Du maži balti mažyčiai.
Du maži balti pingvinai
Viršum mūsų skrenda, skrenda,
Du maži balti pingvinai
Niekaip mūsų nesuranda.
Du maži balti pingvinai,
Du maži balti pingvinai,
Du maži balti...

Arkliukas darželyje

Tas arkliukas, kur išdygo
Kitados daržely rūtų...
Vaikai, penketas metelių!
Koks jis didelis jau būtų!

Jo kaktoj ir dieną sviestų
Didelė balta žvaigždė,
Vardas jo Arkliukas būtų,
O Žirgelis – pavardė.

Ką jis veiktų ten, tarp rūtų?
Kas iš jo, vaikeliai, būtų?

Būtų, būtų sau arkliukas,
Šokinėtų kumeliukas.
Rytą, vakarui atėjus,
Jis miegotų tarp gėlių
Vyšnių žydinčiam sodely...

Ak, pažadint negaliu
To arklelio balto, širmo,
Kurį andai jums sukūriau...
Ganės jis tarp marių, jūrų,
Skabė jūros žoleles...

Žemės vasaras tylas
Jums norėčiau apsakyti.
Ten žirgelis baltas švyti,
Gieda jūrų daineles.

Varnėnų kaime

O andai pavasarij
Po serbentų krūmu
Kaip gražiai spindėjo
Varnėnų sermėgos!

Kaip gražiai giedojo
Pavasario paukštis
Viršum tėvo tvarto
Gimtajam kaimely!

Tenai iškelti
Pilki inkilai,
Tenai – žalio sodo
Aukščiausiuose medžiuos.

Apačioj serbentai:
Vasarai atėjus,
Raudonųjų uogų
Kekės ribuliuoja.

Varnėnų vaikai
Seniai išvesti,
Seniai suarti
Kaimelio dirvonai.

Kur dabar surasi
Kirmėlę ar vikšrą?
Tenka skrist į sodus
Rausvų uogų skinti.

Pilnas sodelis
Priskrido varnėnų,
Ieško serbentų,
Ieško vyšnių uogų.

Raudona šermukšnių pilis

Šermukšnis nunoko
Laukelių gale,
Palei baltą ežerą,
Kuris teliūskuoja!

Atrodo, aptėkš
Balčiausiomis putom
Ežerėlio vanduo

Šermukšni raudoną.

Ne, neaptėkš!

Raudonas šermukšnis

Pilnas priskrido

Juodų varnėnų.

Varnos, varnėnai,

Varnėnų vaikai

Nuo senovės moka

Šermukšnes lesioti.

Moka juoduoti,

Juodai raudonuoti

Šermukšnių viršūnėj,

Ežerams teliūskuojant!

Noko nunoko

Raudoni šermukšniai,

Uogelės raudonos

Palei baltą dangų.

Pastovėk, ežere!

Palūkėkit, vaikai!

Reikia pažiūrėt

Šermukšnio raudono!

Žiema Snaigyno ežere

Kai jendreles pjauni –
Ežeras užšalęs,
Po ledu matyti
Būna vėžio būstas.

Vėželio tvirtovė
Po akmenėliais,
Iš urvelio kyšo
Žnyplė – raudonuoja!

Tai ten vėžys miega,
Vėželis žiemoja,
Nerūpi jam žuvys
Anei vabalėliai.

Ar jauti, vėželi,
Kaip aš vaikštinėju,
Kaip jendrelę pjaunu
Ant ledo stiklelio?

Jendrės bus stogui,
Jendrės – gyvulėliams,
Čia bulvėms pridengti,
Čia žiogreliams pinti...

Ar girdi, vėželi,
Tai aš vaikštinėju,

Nėr ko man miegoti!
Žiemužė atėjo.

Kopūstų raugimas

Geltono rudens
Apvalainas kopūste,
Tai ilgai sukai
Žalią galvelę!

Glaudžiai suvijai
Skiausčius lapelius,
Laukelio gale
Save sapnuodamas.

Atėjo motulė
Aštriu peileliu
Baltam kopūstėliui
Galvelės nurėžti.

Mažas kopūstėli,
Širdies broleli,
Tai čia tu padėsi
Žalią galvelę.

Ankštoj kamarėlėj
Aštriu peiliu
Nurėš tau motulė
Vasaros šviesą.

Tiktai neliūdėk,
Reikia juk vaikams
Per ilgąją žiemą
Didžio skanėsto.

Vakaras prie televizoriaus

Labai geras daiktas
Yra televizorius,
Vos tiktai nubudęs,
Aš galiu išvysti jus,
Pasaulio vaikai!

Anas nosį krapšto,
Nesimoko rašto,
Kitas atsikėlęs –
Kaip žvėris pašėlęs!

Labai geras daiktas
Yra taip žiūrėti,
Gėles ir mėnulį,

Ir sniegą regėti.

Viską, viską, rodos,
Aš dabar matau,
Lyg pasaulio knygą
Sėdžiu ir skaitau.

Bet nereik užmiršti,
Kad tikra gėlelė
Visai kitaip auga,
Kitaip žiedą kelia.

Daugiau nežiūrėsiu, –
Pasaulį stebėsiu!
Nebent vakare,
Nebent vakare,
Kai gėlelės miega,
Kai apšviečia sniegą
Žvaigždėlė žydra!

Visiems viena kregždutė

Mėlynai balta kregždutė
Iš pietų pas mus sugrižo,
Mėlynai balta kregždutė
Dairosi nuo stogo žydro.

Mėlynai balta kregždutė
Kasa žvyrą, rausia molį,
Mėlynai balta kregždutė
Žydrumoj dangaus prapuolė.
Mėlynai balta kregždutė
Mūsų kūtėj lizdą suko,
Mėlynai balta kregždutė,
Mėlyniausio žemėj pūko,
Mėlynai balta kregždutė
Užaugino kregždelius,
Mėlynai balta kregždutė
Nardo soduos didelius.
Mėlynai balta kregždutė
Mūsų sodą prisimins,
Mėlynai balta kregždutė
Mūsų veidui ir akims,
Mėlynai balta kregždutė
Mūsų širdžiai ir namam,
Mėlynai balta kregždutė
Tau ir man, ir svetimam.

Baltoji varnelė

Kaimelyje prie kelio
Dabartės gyvenu,
Atlėkusi varnelė
Man moja jazminu.

Atlėkusi varnelė
Iš tolių, iš sapnų
Prie seno balto kelio
Man moja jazminu.

Lekiojanti varnele,
Kaip gera, kad regiu!
Esi maža mergelė
Žydrai juodų akių.

Aš tavo mažas brolis,
Aš tėvas tau esu,
Aš, niekad nebylojęs
Tokių tylių balsu.

Lekiojanti varnele,
Tu baugštytis imi,
Dagiai aplinkui želia,
Žaliai bylodami.

Balta, baugšti varnele,
Esi mana sesuo,
Aš tavo brolis žalias,
Aš tėvas tau esu.

Vakaro prašymas

Koks vakaras ilgas!
Kaip širdį man gelia!
Nuskinki jazminą,
Baltoji varnele!

Nuskink man jazmino
Balčiausių žiedų,
Sakyk man, kad žemėj
Tavęs nerandu.

Koks vakaras ilgas!
Tokio nemačiau!
Nuskink man, varnele,
Jazminą greičiau!

Nuskink man žiedelį
Iš pat pažemės,
Nuskink, savo lūpom
Lapus pažymėk.

Koks vakaras ilgas!
Baltoji varnele,
Nuskink man jazminą,
Ne baltą, tai žalią.

Nuskink man jazminą!
Neskinki, nereik...
Baltoji varnele,
Atskrisk ar ateik.

Maža mergaitė ir baltoji varnelė

Maža mergaitė
Labai sunkiai sirgo,
Lovoje gulėti
Jai labai prailgo.

Ir susapnavo
Maža mergelė:
Už jūrų marių
Stovi trobelė.

Toje trobelėj –
Balta varnelė
Dieną ir naktį
Linksmi skraidinėja.

Linksmai skraidinėja,
Jendreles skabo...

Atskrisk, varnele,
Atskrisk, baltoji!
Skrendu jau, skrendu! –
Sparneliais moja.

Atskrido varnelė prie lovelės krašto,
Keliasi mergaitė, pinasi kasas,
Braido po sidabro spindinčias rasas.

Baltoji varnelė Vilniuje

Lekioja varnelė
Viršum troleibuso...
O kiek čia skraidysi,
O kiek dar čia būsi?

Baltoji varnele,
Iš kur atskridai,
Sakyk, kaip mane
Šiam mieste suradai?

O kur tu nulėksi,
O kur tu nakvosi?

Labai pasiilgau
Dainelės tavosios.

– Vaikeli, vaikeli,
Kaip sekasi tau?
Miške, prie upelio
Tavęs nematau.

Nematau aš tavęs,
Kai rugeliai pabąla,
Nematau aš tavęs
Nei kai sninga, nei šąla...

– Varnele, varnele,
Esu aš čionai!
Ak, kokie man gražūs
Tavieji sparnai!

Ateina vasarėlė,
Mes būsim kartu
Prie pušynėlio
Gelsvų žiedų.

Vaikai kamuoja varnelę

Du vaikai, pikti plėšikai,
Pagavo varnelę...
Varnužėle, varnužėle,
Kaip man širdį gelia!

Būčiau ėjęs, būčiau plaukęs
Tavęs išvaduot...
Voro tinklo ilgus plaukus
Išskleidė ruduo.

Varnužėle, varnužėle,
Kur tu nuskridai?
Aš šaukiu, o man atsako
Vien aidų aidai.

Du vaikai varnelę skriaudė,
Du pikti vaikai,
O man širdį gėlė maudė
Taip ilgai.

Virš namų, virš troleibusų,
Virš stulpų, laidų...
Ak varnele, kur bebūtum,
Atsišauk! Skrendu...

Motulės daina

Šią vasarą,
Per vasarėlę
Mano širdelė
Skaisčiai spindėjo.

Gale laukelių,
Gale sidabrinių,
Padėjau širdį
Po jievarėliu.

Gulėk, širdele,
Skaisčiai spindėdama,
O aš čia stovėsiu,
Dangun žvelgdama.

Dangun žvelgdama,
Tave atmindama,
Tai tiek buvo džiaugsmo,
O tiek ašarų.

Gailių ašarėlių,
Sidabro krislių
Sukalk man namus,
Baltas jievarėli!

Peliuko Miko vasara

Žodis apie peliuką

Peliukas Mikas –
Žmogelis be vietos,
Toksai sutvėrimas,
Su kuriuo nuolat bėdos.

Anądien nemačiom
Į Nemuną nusirito,
Kol mes jo ieškojom,
Išplaukė ar išskrido

Į laukus. Ten, kur žydi
Balų lelijos...
Galite pažiūrėti,
Jei varlių nesibijot,

Jei dar tikit esant
Stebuklą. O antra –
Toje pačioj baloj
Išvysite gandrą.

Gandrą jūs knygoje
Regite kai kada...
Bet kur tasai Mikas?

Ir vėl bus bėda!

Kol mes kalbėjom

Apie šį, apie tą,

Jisai įsivėlė

Į kopūstus greta.

Ir kaipgi dabar

Atskirsi, vaikeli,

Kur jo, kur kopūsto

Baltoji galvelė?

Va, pamačiau! Peteliškę

Jau mygia...

Mielas peliukai,

Eime į šią knygą!

Laikykis, brole, orus būki,

Rimtas.

Žinok, tavęs tyko

Galvažudžių šimtas!

Tegul užgaulioja!

Nedaug čia bėdos, –

Įveiksim. Ne šimtą,

Tai du tris šimtus...

Visuomet atsilieпки,
Kai šauksiu vardu,
Nelakstyk po gatvelę
Nušleivotu batu.

Peliuko ir jo draugų kelionė pas vaikus

Labas, labas! Kas atvyko?
Čia draugai peliuko Miko.
Labas, labas! Kas ten stovi?
Čia peliukas Mikalojus.
Labas, labas! Kas ten laužias?
Čia peliukas Mikimauzas.
Labas, labas! Kas nutiko?
Čia draugai peliuko Miko.
Labas, labas! Kas kvailioja?
Čia peliukas Mikalojus.
Labas, labas! Kas ten graužias?
Čia peliukas Mikimauzas.
Labas, labas! Kas supyko?
Čia draugai peliuko Miko.
Labas, labas! Kas ten loja?
Čia peliukas Mikalojus.
Labas, labas! Kas ten daužos?
Čia peliukas Mikimauzas.

Peliukas Mikas? Ko anksčiau nesakei?

Būtum dar šalęs už durų ilgai!

Iš kur keliauji?

Aš? Iš knygelės...

Kad ko, už durų būčiau sušalęs.

Čia aš, vyručiai, o čia – draugai.

Kodėl turėjom belst taip ilgai?

Džiaugsmui ir laimei nebuvo galo...

Sėsk, Mikalojau, prie mūsų stalo!

Peliukų mokykla

Peliukų mokykloj

Už juodų stalelių

Sėdi daug vaikelių

Su margom knygelėm.

Su margom knygelėm,

Pilnom paveikslėlių:

Du peliukai bėga,

Penkios katės vejas!

Kas per mokykla,

Kas per mokykla!

Į pelių mokyklą
Eina tie vaikai,
Kur tikroji mokykla
Mokosi blogai.

Pelės moko peliukus
Ir išdykėlius vaikus,
Moko cypiti, rėkti,
Nuo katės pabėgti.

Peliukų mokykla –
Nauji mokslo metai,
Mieste iškabinti
Spalvoti plakatai:

DUODAM VALGYTI ŠIAUDŲ,

KAS SEKMADIENIS – GRŪDŲ,

MOKOM GRAUŽTI, RIEŠUTAUTI

ARBA KATINĄ PAGAUTI.

Gal reiks eit ir man,
Gal reiks eit ir man!

Senos mašinos

Senos mašinėlės
Man labai patinka,
Aš norėčiau būti
Joms už šeimininką.

Įrengčiau seniausių
Mašinų garažą,
Sau pasidaryčiau
Mašinėlę mažą.

Mašinėlę mažą
Rausvu stogeliu,
Su vairu, žibintais
Ir su varpeliu.

Kai aš važinėčiau,
Varpelis skambėtų,
Visi pavyduoliai
Iš baimės drebėtų.

Visi įsigeistų
Mažų mašinėlių,
Raudono stogelio
Ir skambalėlių.

Dzin, dzin! Aš sustojau.

Lai skiriamas minia.

Vaikeliai, ateikit

Greičiau pas mane.

Eime į garažą,

Po mašiną mažą

Rausvu stogeliu

Dovanot galiu!

Pokalbis su peliuku Miku

Mikuti, nupirk man laikraštį!

Kad aš nemoku vaikščioti...

Mikuti, tu jau tikras vyras.

Ne, aš pipiras.

Mikuti, kioskas taip arti!

Mikuti, negi negirdi?

Viską, viską aš girdžiu,

Tik nenoriu eiti.

O kodėl gi?

Kai pamato, juokiasi mergaitės.

Sako, Mikas iš knygelės

Toks bailys kaip visos pelės...

Sako, šleivakoji, kur eini?

Pirkti laikraščiu? Čia juk seni,
Vakarykščiai laikraščiai, vakarykštės žinios...

Eisime abu, Mikuti,
Pirksim laikraščių naujų:
„Aidas“, „Dzūkų žinios“ ir „Malonasis kraštas“.
Pažiūrėk, Mikuti, koks stebuklas – raštas!

Kaip ir televizorius, maža mašinėlė...
Jau nėra Mikučio... Po šluota panėrė!
Po šluota, po šluota!
Regiu tiktai juodą
Uodegos galiuką...

Ak, tas mano Mikis
Be galo išdykęs!
Jau einu, seneli, tau laikraščių pirkti!..

Pamokymas, kaip taisyti laikrodžius

Norint taisyti laikrodį,
Reikia išardyti,
Pažiūrėt, kaip mažos
Rodyklėlės švyti,
Kaip sukas ratukai,
Į kurią pusę, –

Neišardęs laikrodžio,
Meistreliu nebūsi!

Norint taisyt laikrodį,
Reikia imt plaktuką,
Su plaktuku trenkti
Į rodykliukę...
Ar dar sukas
Geltonas ratukas,
Ar dar sveikas
Laikrodėlio stikliukas?

Kur tau sveikas!
Ar matai, kas dedas,
Nulėkė jam kojos,
Susiklaipė ratas.
Patarei kaip reikia!..
O kam klausei, vaike?

Nieko, nieko, renkis,
Eisim į taisyklą,
Ten begalė laikrodžių
Šoka, straksi, tiksni.
Paliksim ir savo, –
Ko sunegalavo!

Kai užaugsim, pasenėsime,
Būsime meistrai tikri,
Mes į laikrodį žiūrėsime,
Meistre, taip, kaip tu žiūri:
Prikandę vieną lūpą
Ir pasiėmę lūpą.

Su mažais atsuktuvėliais,
Su juodaisiais kaliošėliais
Kėdėse sėdėdami,
Viską rakinėdami!

Tai bent telefonas!

Vakar paskambinau
Tau į namus,
Tik tave, mielasai,
Ne taip lengva rasti!

Iš didžio liūdnumo
Pradėjau galvoti
Ir taip išradau
Telefoną geresnį.

Tai bent telefonas –
Galiu tau paskambinti,

Kad ir kur nuklydęs,
Mikeli, bebūtum!

Tarkime, nuo kalno
Su slidėmis leidies
Arba prie mokyklos
Aitvarus sau laidai.

Svarbu panorėti,
Bent kiek, bent truputį,
Ir tu jau girdi
Mano skambutį.

Aptariam rimtai,
Ką turim sumanę,
Ar stovi gražiai
Tavo sniego senis?

Man tik neramu,
Ar senų senovėj
Kas nors telefono
Tokio neturėjęs?

O jeigu turėjo?
Tai mat jį bala!
Vis vien aš esu
Gudrus išradėjas!

Baltagūžiai kopūstai

Kaip anksti, Mikuti,
Jaunystėj pačioj
Išmokau auginti
Žydintį kopūstą!

Žydintys kopūstai –
Baltos šiaurės rožės,
Be to, galim valgyt
Kopūstėlio žiedą.

Baltąją galvele
Reikia labai saugot,
Nes, ko gero, karvė
Gali ją sušlamšti.

Arba margas paukštis
Snapu perskels žiedą,
Ką tuomet darysim,
Daržely sustoję?

Aptversim tuos žiedus
Aukšta tvorele,
Saugosim baltus
Per vasarėlę.

Tegul tik paaugs,
Saule pasidžiaugs,
Tuomet mes abu jį
Parnešim namolia.

Pupų skynimas

Pupas reikia skinti,
Kai prinokę būna, –
Lai nė vienas pupos
Vaikas nepražūna!

Nemiegok, peliūkšti, –
Rytmetėlį ankstų
Šiaurūs vėjai laužo
Sausą pupų ankštį.

Tai ne šiaip pupa,
O pasaulio medis!
Be manęs šio daikto
Nebūtum supratęs.

Nebūtum pamatęs
Pasaulio augimo,
Žaliosios pupelės
Sėklų sudygimo.

Jos stiebas nešliaužia
Ir nesidraiko,
Stovi kaip įkaltas,
Neparemtas laikos.

Palei viešą kelią
Pupelė išaugo
Ir parėmė dangų
Viršum žydro lauko.

Pupele, pupele,
Kaip dailiai nuaugai,
Ir mane, ir Miką
Nuo lietaus apsaugai!

Kolorado kariauna

Štai ateina Koloradas,
Vabalų didysis vadas,
Tartum kokio pono
Margas jo žiponas!
Nemačiau tokio švarkelio,
Nemačiau tokio žipono,
Nemačiau dar tokio vado,
Kurs iš paskos vedas
Tiek gražių ponaičių

Margais žiponaičiais.
O ką jie čia veiks,
O ką jie darys?
Pulkim pažiūrėti
Pro visas duris.
Margi kaip velniukai
Aplink bulves suka,
Pažiūrėk, prie lapo
Prilipo, pritapo,
Prikibo – neatplėši,
Kad ir kaip norėsi!

Ką dabar jie daro?!
Vysta kaip po maro
Bulvės nuo ponaičių
Margų žiponaičių.

Pilnas mūsų sklypas
Rausvo Kolorado,
Išsigando bulvės,
Žiopčioja be žado.

Margas vabalėli,
Ko gi tu toks piktas?
Kam gi tau reikėjo
Bulveles apnikti?

Vos išskleis žiedelį –
Ir bando suglausti,
Kad tik Koloradas
Nepradėtų graužti.

Nebijokit, bulvės,
Mes surasim vaistų!
Eime, Mikalojau,
Daržo gydyt, laistyt!

Pradžiugo bulvelės,
Žali bulvienojai,
Bulvelių žiedeliai
Bemat prasižiojo.

Mėlyni, rausvi, balti
Ir raudoni, ir kiti.

Karakumų asilėlis

Karakumų asilėlis,
Ankstų rytą atsikėlęs,
Mėlynai šokavo,
Daineles dainavo.

O kodėl jis mėlynas?
Kad saulelė vėlinas.
O kodėl šokavo?
Dainelės dainavo.

Karakumuose buvau,
Balto smėlio ragavau,
Tai visai man neskanu,
Jau geriau iš mėlynų,
Iš marelių mėlynų
Gerti vandenio einu.

Karakumų asilėlis
Niekaip neatstoja,
Niekaip neatstoja,
Dainelės dainuoja.

Jo dainelė paprasta,
Nežinau, ar moki tą? –
Kara-kara-kara-kumai,
Asilėlio mėlynymai...

O kodėl jis mėlynas?
Kad saulelė vėlinas.

Asilėlis parlydėjo
Mus į tėviškės namus,

Niekuomet jau neužmiršim
Karakumų dykumos.

Ką rinkti karaliūm

Jei reikėtų rinkti
Paukščių karalių,
Už kurį, Mikuti,
Mudu balsuotum?

Jei už vieversėlį,
Tai – per aukštas kuodas,
Jeigu už varnėną? –
Šitas labai juodas.

Aišku, už erelį
Mudu nebalsuosim.
Prie tokio karaliaus
Neiškiši nosies.

Žvirblis – per daug čirškia,
Karvelis – burkuoja,
Vanagas anądien
Griebė man už kojos.

Rinkim karalienę!
Šarką? Ta – vagilė...
Gegužė pabėgo
Į giružę gilia!

Kiaušinius padėjo,
Pati neperėjo,
Reik kitiems auginti
Ir nuo priešų ginti.
Tai tau karalienė!

Gal išrinkim vištą,
Kur po kiemą staipos?
Iš tokios valdovės
Kas tik nori šaipos!

Grįžkim prie karaliaus.
Gaidys pentinuotas?
Žąsinėlis baltas,
Baltas baltiniuotas?

O sykį pabandėm
Būti be karalių,
Ir kiekvienas vertės,
Kaip moka ir gali!

Žodžių apsauga

Kaip žmones, vaikelį,
Žodžius turim saugot,
Be vienos raidelės
Gali griūt pasaulis.

Imkim kad ir A.
Kaip ji pastatyta!
Patrauk pagalėlį
Šitą arba kitą,
Ir subirs raidelė,
Ir pravirks be kojos,
Pažiūrėk, kaip K
Rankele tau moja!

Ir B atpūškuoja
Išpūtus pilvelį,
Prisismaližiavo –
Vos paeiti gali!

Raidės susistato
Iš pagaliukų,
Iš taškų, kablelių,
Mažų rutuliukų,
Kaip vynuogių kekės
Visaip išraitytos...

Žody kaip daržely
Ganos uždarytas
Mažas gyvulėlis,
Skrajoja paukštelis,
Ten žiemužės šėkas,
Vasaros sniegelis...
Palikim ramybėj,
Mikuti, raides,
Bet kaip nepalietus
Žodžiai susidės?

Išmoksime rašyti,
Patys sustatyti.
Čia A, čia kita,
Gulsčia, apversta.

Šitos lai sau stovi,
Anos tegu guli,
Svarbu, kad išlaiko
Pasaulį didžiulį!

Kiek daug paslapties
Vienoje raidelėj,
Tavo pavardėj
Arba vardely!

Vėžys, kuris mokėjo prašyti

Vėžys žuvelių prašė,
Net laišką joms parašė:
„Gyvenkime iš vieno
Ir dirbkime kartu.

Jūs, mielosios žuvelės,
Sau plaukiokit lig valios,
Tiktai rytoj lig ryto
Pasiūkit man batus!“

Batus žuvelės siuvo,
Joms baisiai gera buvo, –
Nuo šios dienos vėželis
Daugiau žuvų neskriaus.

Praėjo kelios dienos,
Ir vėl žuvelę vieną
Keli vėžiai gabena
Vėželiui į nasrus!

Vėžys laiškėlį rašė
Ir dailiai atsiprašė:
„Daugiau, žuvelės mielos,
Jau šito nebebus.

Jūs, mielosios žuvelės,
Sau plaukiokit lig valios,
Tiktai dabar lig ryto
Iškuopkit man kampus.“

Žuvelės net suplukę
Išvalė vėžiui ūkį,
O kolei jos taip triūsė –
Ir vėl vienos nėra!

Pulkai žuvelių verkė,
Net saulė užsimerkė,
O vėžiui irgi rieda
A-ašara tyra.

„Žuvelių aš neskriausiu,
Geriau einu pasnausiu,
O jūs man per tą laiką
Medžiokit museles.“

Vėl ešeriai ir kuojos
Pamiklino sau kojas,
Tinklų primezgę, gaudė
Jam mašalų šimtus.

Ne vieną vorą, musę
Atitempė uždusę,

Bet rytą, saulei tekant,
Ir vėl žuvų mažiau!

Vėželis snaudžia, laižos,
Galvoja: „Kvaišos, kvaišos,
Kiek daug dalykų žemėj,
Kurių dar neprašiau!“

Paršiukas be sparnų

Aš mėščiau, galvojau daug dienų:
O kodėl paršiukas be sparnų?
Tik pažvelkit – turi juk sparnus
Dažnas žemės vabalas šaunus;
Turi sparną musė, skruzdėlė,
Turi sparną marių vėgėlė,
Turi sparną-žiedlapį gėlė,
O paršiukas – vaikšto be sparnų.

Boružėlė miklina sparnus,
Turi sakalas – labai senus,
Net šikšnosparnis – pusiau pelė...
Turi daug kas juos, galų gale.
Turi medis šlamančius lapus,
Turi dangūs veriančius žaibus,
O paršiukas vaikšto be sparnų.

Dieve, žemę kūrei tiek dienu,
O paršiukui nedavei sparnų.
Turi juos lėktuvai – išdidžiai
Po padangę nardo kaip gaidžiai,
Turi juos raketos ir laivai,
Bitėms – jie išmarginti gelsvai,
O paršiukas – vaikšto be sparnų.

Ši erdvė, žinau, pilna šviesos,
Bet kiek daug joj, Dieve, netiesos,
Kiek sparnuotų netikrais sparnais
Moja tartum valkatos skvernais,
Kiek besparnių, kylančių aukštyn,
Kiek sparnuotų, krintančių žemyn...
Man negaila tų sparnų senų,
Man paršiuko gaila – be sparnų...

Ėriukas Kaukaze

Per visą Kaukazą
Teką sraunios upės,
Ten yra ėriukas,
Kailin įsisupęs.

Tvarinėlis mažas,
Kvailas, nekaltas,

O aplinkui brėžias
Kalnų ratas baltas.

Sunku tam ėriukui
Kalnuose gyventi,
Bent kokį tvartelį
Būtų kas surentęs!

Viršum jo erelis
Nepaliauja skraidęs,
Vakar vilko staugsmas
Begeriant pabaidė.

Mažą ėriukėlį
Visi nori skriausti,
Ar galim, vaikeli,
Mudu jį užjausti?

Užjauskim, užjauskim
Mažą ėriukėlį, –
Žiūrėk, kiek žolelių
Prie upės prižėlę!

Užtverkim ganyklą,
Įsteikim mokyklą,
Pasikvietę vilką,
Braukim kailį pilką...

Bus gražus Kaukazas,
Mikalojau mažas!

Sakmė apie ungurį

Mikai, ar teko
Gaudyt unguraitį?
Nematei? Žaliuodamas
Gelmėj susiraitė.

Tenai jis gyvena
Marelių gelmėj,
Tamsiuos jūrų rūmuos,
Šviesioj priemenėj.

Tamsus jo rūmelis,
Žalia priemenė,
Aplink vabalėlių
Plati giminė.

Juos gauda kas dieną
Žali unguriai,
Vabzdelį kiekvieną
Pažįsta gerai.

Aš irgi juos gaudžiau,
Broleli smagus,
Aplinkui toks mėlynas
Marių dangus.

Aplinkui tiek smėlio,
Jūrelė žalia
Ir tas unгурėlis
Žalia galvele.

Jis primena žaltį,
Pasaulį, namus,
Jis šliaužo po gelmę
Gražus ir ramus.

Šviesus unguraiti,
Tau marių gelmė,
Tau žvaigždės ir šaltis,
Tau mūsų giesmė.

Eilėraštis apie driežą

Kai mažas buvau,
Gaudžiau vėgėlėlę,
Bet ta vėgėlėlė
Sparnelius pakėlė!

Kai mažas buvau,
Aš gaudžiau žvirblelį
Žiemos pabaigoj,
Kai kojeles gelia.

Pildavau žvirbleliams
Kviečio grūdelių,
Vasarai atėjus,
Ieškojau varnelių.

Juodųjų varnelių,
Varnelių vaikelių,
Jos alksniuose peri,
Juodai skraidinėja.

Vaikiau kiškelius
Ir kurapkėles,
Driežą akmenyne,
Pilkas drieželes.

Šiomet parvažiavęs,
Pabaidžiau drieželį
Ir norėjau klausti –
Ar turi senelį?

Kur tavo senelis?
Ar daug turi brolių?

Kurie dar gyvi,
O kurie prapuolę?

Ak! Pilkas drieželis
Smėly vinguriavo
Ir nešėsi, nešėsi
Paslaptis savo.

Varnelę reikia mylėti

Padainuok apie baltą varnelę,
Apie pūgą man padainuok...
Jau ruduo, jau man sąnarius gelia,
Jau ruduo, jau vėlyvas ruduo.
Chrizantemos jau nužydėjo,
Aš, vaikelį, gėlių neturiu,
Aš klausausi tik vėjo, vien vėjo
Ir aidų, ir aidų – vyturių.

Aš klausausi mažų vyturėlių,
Tų, kur vasarą pynės aidais,
Jūrų smėlio, geltonojo smėlio.
Iš marelių sidabro veidais
Ten žuvelės linksmi šmižinėjo,
Ten jų smėlis, vanduo ir vanduo...
Aš klausausi šio rudenio vėjo

Ir, varnele, tavęs nerandu.

Aš esu šio pasaulio senelis,
Tėvas tavo ir marių žuvies,
Aš jau senas, man sąnarius gelia,
Tu jūrelėj žydroj gaiviniės.
Palieku tau pasaulį, jūrele,
Palieku tau žuvis ir gėles,
Palieku tau balčiausią varnelę, –
Nenuskriausk, neapgauk ir mylėk.

Dovana Mikui – gimtinės mėnulis

Tėviškės žemė!
Viršuj – mėnesėlis
Plasta, balčiausią
Sparną iškėlęs.

Pats gražiausias būna,
Kai išnoksta miežiai,
Po juos vabalai
Linksmi šmižinėja.

Vieni šmižinėja,
O kiti jau skraido,
Žvelgia į mėnulį

Balčiausio veido.

Mėnuo – gražiausia
Pasaulio gėlė,
O už jo – planetos
Blykčioja gale
Didelio pasaulio,
Kurio mes nematom...

Į padangę kildavo
Aerostatai,
Norėjo pasiekti
Mėnulį, Venerą,
O senolis arė,
Pasikinkęs bėrą
Bėrą žirgužėlių...

Ten žolelės keistos –
Veneroj, Mėnuly –
Vienos stačios auga,
O kitos – sugulę.

Mėnuo – mūsų žemės
Šviesus palydovas,
Medžių ir daržovių,
Ir žmonių valdovas.

Sumigdo vaikus,
Kai noksta mieželiai,
O kiek būna džiaugsmo
Pievų griežlelei!

Ir numiręs pamena –
Gieda prie Šventosios,
Mėnesėliui tekant
Kraštuose gimtuosiuos!

Tu toksai raudonas
Virš nokstančių kriausių,
Mėnuo, mėnesėli,
Tu visų gražiausias.

Tu pilnas šviesybės,
Girių galybės,
Duok mūsų žemei
Augalo stiprybės!

Mėnuo, mėnulaiti
Pasaulio gale,
Tu visų skaisčiausia
Padangių galia!